

Körkép

A súlyos, sötétszürke égbolt új havat ígérően nehezedik a Városliget fái fölé.

A tó jegén rikító-piros, zöld, kék, sárga zekék és sapkák virítanak, mint virágok a júliusi réten. A hangszóró ódon daljátékok keringőt recsegteti a déli csöndön át. Most harangoznak. Összevegyül a harangszó, a gyermekkoszik kenetlen kerekének nyikorgása, az ütemesen csiripelő éhes verebek lármája, a hidegben sürgő-forgó galambok bűgása s a jégi muzsika.

Néhány gyerek vidáman emelgeti apró lábait a furcsa, össze-vissza hangjátékra, néhány bundácskába bújtatott dáma sétáltatja bundácskába bújtatott ölebét, néhány öregúr andalog a sétautakon, néhány topogó perces kínlagatja hiába tele kosár perecét. Egyébként üres, néma, elhagyatott a téli liget.

Anonymus még mélyebben bújik kőkámzsájába, még jobban belesimul kőpadjába. Gróf Károlyi Sándor dermedten méléz fehér hősipkájával a fején. Csupán Washington György állja tóra néző, kemény, biztos tekintetével a téli hideget. Ők ketten farkasszemet néznek egymással: a szobor és a tél.

A szobor a győztes.

•

Kapun papírlap. A papírlapon ez a szöveg:

„Kiadó egy rendkívül tiszta szoba.”

Arra gondolunk, hogy mi nem szívesen vennők ki azt a „rendkívül” tiszta szobát. Mert a tiszta szoba jó, de a „rendkívül” tiszta szoba csak teher annak, akinek ebben az egyetlen szobában kell laknia.

Roppant kényelmetlen lehet ilyen rendkívül tiszta szobában leélni az életet.

Olyasféle érzés ez, mint örökösen ünneplő ruhában járni.

Szép az ünneplő ruha, de milyen jó, ha végre levetheti az ember.

•

A hároméves Katóka kezébe valahogy pirosító került. Mire szülei észrevették, befestette vele arcát, ahogy édesanyjától látta. De nem csak az arcát, hanem a ruháját, a tenyerét, sőt az aranyszőke haját is.

– Mit csinálsz Katóka? – szörnyülködik édesanyja – A pirosító nem való a ruhára, sem a tenyérre, sem a hajra. A pirosító csak az arcra való.

– Csak az arcra? – csodálkozik Katóka értetlenül. – Miért csak az arcra?

Nem fér kicsi fejébe, hogy miért csak az arcot szokás pirosítani s miért nem más egyebet is. Katóka gyermek. Nem érti.

De mi rajta keresztül egyszerre megértjük a gyermeki népek lelkét, akik – akárcsak Katóka – pirosra, kékre festik egész testüket, hogy szebbek legyenek.

1933. január 20., péntek, 6. old.

Képek az utcáról

Budapest vándorol. Minden második-harmadik üzlet költözködik. Hol csak a szomszédos házba megy kisebb bolthelyiségbe, hol a szomszédos utcába, hol valamelyik szomszédos kerületbe. A város átcsoportosul. Teljesen megváltozik a képe. Ha valaki hetekig nem járt valamely környéken, mostanában bajosan ismer rá a valamikor „jól ismert” tájékra. Azelőtt tudtuk, hogy ez vagy az a bolt ezen vagy azon a sarkon van. Olyan volt ez számunkra, mint a bizonyosság. Egy-egy környék jellegét a jól ismert boltok adták meg.

Ma, nap-nap után újabb meglepetések érnek bennünket. Sokszor úgy érezzük, hogy idegen városban járunk.

•

Délben a hídon oldalkocsis motorkerékpár robog rettentő robajjal, eszeveszett gyorsasággal. Az oldalkocsiban lobogó hajú fiatal leány hápog az éles hideg levegőben.

A motorkerékpár vezetőjén vastag szemüveg. Szája, álla széles, vérvörös kendőbe van bugyolálva. Fején bőrsapka. Testén nyakigláb bőrruha.